

βαιοῦσιν ὅτι ἡ συναίσθησις τοῦ πάσχοντος, ὅτι δῆθεν εἶναι προσποιητὴ ἢ παραφροσύνη του, οὐδαμῶς ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπερβίον πραγματικοῦ νοσήματος, καὶ ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀμλέτου ἀπαριθμούμενα συμπτώματα ὑγείας οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀρνητικὴν σημασίαν ὡς πρὸς τὴν παθολογικὴν διάγνωσιν. Ἄλλως τε, ἔχει βεβαίως διαλειμματα ὑγείας ὁ πάσχων, ἡ δὲ νόσος του διατρέχει εἰσέτι τὴν πρώτην αὐτῆς περίοδον. Συχνάκις σκώπτων τοὺς περὶ αὐτὸν φαίνεται ἐντελῶς κύριος ἑαυτοῦ, τότε δὲ προσποιεῖται πράγματι τὸν παράφρονα. Ἄλλὰ δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ διηγετικὴ καὶ ἀδιάλειπτον ἐκ μέρους του τὴν προσποίησιν. Τὸ τοιοῦτον ἤθελεν εἶσθαι τέχνασμα ἐπίπονον καὶ δύσκολον ὄσῳ καὶ ἀνωφελες, μῆτε νόημα ἔχον, μῆτε σκοπὸν μῆτε λόγον.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

ANTINOOS

Ἱστορικὸν διήγημα.

Α'.

Ἡ ἡμέρα ἠύξανε ταχέως, ὁ ἥλιος ἀνέτελλεν ἐν μέσῳ ἀτμῶν γαλακτοχρόων καὶ ἦτο ψῦχος, τῆ 1 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 129 μ. Χ. ἐπὶ μικροῦ τινος ὄρους ὀνομαζομένου Κασσίου, κειμένου παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Μεσογείου μεταξὺ Πηλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου. Τὰ κύματα κυανοῦ βαθέος χρώματος ἐπληττόν τὴν βᾶσιν τοῦ ὄρους, ἐπερχόμενα βραδέως μαλακὰ καὶ βραχέα ὡς ἀναλελυμένος μόλυβδος. Ἐπέτων δὲ τῆδε κακέισε στίφη λάρων.

Τρεῖς ἄνδρες κατέβαινον ἀπὸ τοῦ Κασσίου πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, βαδίζοντες ὀπισθεν ἀλλήλων ἐν τῇ στενῇ τοῦ ὄρους ἀτραπῷ. Πρῶτος ἐβάδιζεν ὁ πρεσβύτατος αὐτῶν, ἔχων ὄλην τὴν γενειάδα· ἔσειεν ἐνίοτε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ψιθυρίζων λόγους ἀκαταλήπτους, καὶ συχνάκις ἰστάμενος ἐθεώρει τὰ πέριξ. Βήματα τινα ὀπισθεν αὐτοῦ ἤρχετο δούλος φέρων ἐπὶ τοῦ ῥωμαλέου ὄμου του δέμα σκεπασμάτων καὶ ἐπενδυτῶν, καὶ μετὰ ἱκανὴν ἀπόστασιν ἠκολούθει ὁ τρίτος, ἐξικρέτου καλλονῆς νέος, προχωρῶν μετὰ τινος νοθρότητος, τὴν κεφαλὴν νεύων πρὸς τὸ στήθος καὶ τὸ καταπεπονημένον αὐτοῦ βλέμμα ἔχων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ προσηλωμένον.

Γραῖα τις φυλάττουσα ζῶα ἐπὶ ταῦ ὄρους ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον ἅμα ἰδοῦσα ἄνδρας προσερχομένους, κοράσιον δὲ ἰστάμενον παρ' αὐτῆ παρητέρει μετὰ περιεργίας τοὺς διερχομένους ξένους καὶ ἀρ' οὗ ὀλίγον ἀπεμακρύνθησαν ἠρώτησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ :

— Μάμμη, τίς εἶνε ;

Ἡ γραῖα ἔθηκε τὴν χεῖρα μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ στόμα τοῦ παιδίου καὶ ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς ταπεινοτέρας.

— Εἶν' ἐκεῖνος.

— Ὁ αὐτοκράτωρ ;

Ἡ γραῖα κατένευσε· τὸ δὲ κοράσιον προέτεινε τὸν τράχηλον ἵνα κάλλιον παρατηρήσῃ, καὶ ἠρώτησεν αὐτῆς :

— Ὁ νέος, καλὲ μάμμη ;

— Κουτό ! ὁ πρῶτος μὲ τὰ ψαρὰ τὰ γένεια.

— Ἐγὼ ἤθελα, εἶπε τὸ μελανόφθαλμον κοράσιον, ὁ νέος νὰ ἦτον ὁ αὐτοκράτωρ.

Καὶ ὄντως ἦτο ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς, ὀδοιπορῶν χάριν ψυχαγωγίας, ὡς συνείθιζε συχνότατα, οὕτως ὥστε ἡ βασιλεία αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἀδιάλειπτος ὀδοιπορία διὰ μέσου τοῦ ῥωμαϊκοῦ Κράτους.

Ὅτε δὲ ὁ αὐτοκράτωρ ἦτο ἤδη παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, δύο τινες ἱερατικὴν στολὴν ἐνδεδυμένοι, ἐξεληθόντες ἐκ τινος ναοῦ ὠκοδομημένου ἐπὶ τοῦ πλησίον βράχου, ἔκυψαν ἀπὸ τῆς ὄψους αὐτοῦ ἵνα παρατηρήσωσι τὸν αὐτοκράτορα.

— Εἶνε ἀσκεπής, εἶπεν ὁ ἕτερος αὐτῶν, καὶ ἀντὶ νὰ βλέπῃ ποῦ πατεῖ βλέπει πάντοτε πρὸς τὰ νέφη.

— Τίς οἶδε τί ἀναγινώσκει ἐκεῖ ἐπάνω ; Ὡς πρὸς τὸ κάλυμμα ὅμως τῆς κεφαλῆς, θὰ ἦτο πρωτοφανὲς πρᾶγμα ἐὰν ἐφόρει σήμερον. Ἴδὲ, γρέφεται διὰ νὰ διηγήσῃ εἰς τὸν εὐνοούμενόν του, τὸν καταστόλιστον ἐκεῖνον νέον· ὀνομάζεται, νομίζω, Ἀντώνιος.

— Ἀντίνοος, ὄχι Ἀντώνιος. Εἶνε Βιθυνός. . . Νέος πολὺ εὐμορφος.

— Εὐμορφότατος. Ἄλλ' ἀδιάφορον· ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἔχω υἱόν μου.

Ὁ Ἀδριανὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἦσαν ἤδη ἐν τῇ παραλίᾳ, ἔνθα μεγάλαι πυραὶ ἐκάπνιζον πλησίον ῥωμαϊκῶν σκηνῶν. Οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ὑπηρεταὶ μάτην ἔριπτον ἐπὶ τῶν ἀθηραϊκῶν ξηρὸς θάμνους καὶ πλοίων λείψανα· φλόξ δὲν ἐγεννάτο, κάπνὸς μόνον συστρεφόμενος πυκνὸς εἶρπεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὡς μὴ θέλων νὰ ἀναβῆ εἰς τὸν ὑγρὸν ἄερα· καὶ ὁ ἄνεμος δὲ ἔπνεε.

Ὁ αὐτοκράτωρ εἰσελθὼν εἰς τὴν μεγίστην σκηνὴν ἐξηπλώθη ἐπὶ προσκεφαλαίων, συνεσφιγμένα ἔχων τὰ ὦχρά αὐτοῦ χεῖλη καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἐσταυρωμένας.

Ἄλλὰ δὲν ἐκοιμάτο· ἦνοιγεν ἐκ διαλειμμάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔστρεφεν αὐτοὺς πρὸς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς, ἔνθα ὁ Ἀντίνοος ἐξηπλωμένος ἐπὶ δορᾶς ἄρκτου συνέπαιζε μετὰ τοῦ μολοσσοῦ, ὃν ἠγάπα κατ' ἐξοχὴν ὁ κύριος αὐτοῦ. Ὁ κύων ἐρεθισθεὶς τέλος ὑλάκτησεν, ὁ Ἀδριανὸς προσέβλεψε· μετὰ δυσαρρεσκείας πρὸς τὸν εὐνοούμενον νέον, ἀλλ' ὡς ἀστραπὴ ταχέως ἡ δυσαρρεσκεία τοῦ καλλιτέχνου Καίσαρος μετετράπη παραχρῆμα εἰς θαυμασμόν, καὶ εὐαρέστως παρετήρησε τὴν θαυμασίαν τοῦ νεανίου χάριν.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ ; ἠρώτησε φιλοστόργως.

— Τίποτε.

— Κάνεις δὲν κάμνει τίποτε. Ὅταν τις δὲν

ἔσθμα ὡς δύο βέλη. Ἄλλ' αἴφνης ὁ δούλος εἶδε τὸν Ἀντίοον ἀνεγειρόμενον καὶ ἀναρρίπτοντα τὰς κόπας του εἰς τὸν ἀέρα. Ταυτοχρόνως δὲ ἤκουσεν ἀναφωνούμενον καὶ τὸ ὄνομα τῆς Σελήνης, καὶ ἔπειτα ὁ Νεῖλος ἐδέξατο ἐν τοῖς κύμασίν του τὸ κάλλιστον πάντων τῶν θυμάτων.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐτέλεσεν εἰς τὸν εὐνοούμενόν του κηδεῖαν μεγαλοπρεπεστάτην, τὸν κατέταξεν ἐν τοῖς θεοῖς καὶ ἡ λατρεία του ἐπανηγυρίσθη ἐν ὅλῃ τῇ Αὐτοκρατορίᾳ.

[Ἐκ τῶν τοῦ Γεωργίου Ἐβερς].

** Φ.

Η ΠΥΡΑΜΙΣ ΤΟΥ ΧΕΟΠΟΣ

Ἡ μεγάλη πυραμῖς, ἡ πυραμῖς τοῦ Χέοπος, ἀνυψοῦται εἰς ὀλίγων χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Καΐρου. Παρ' αὐτὴν ὑπάρχουσι καὶ δύο ἄλλαι, μικρότεραι ὅμως, πᾶσαι δὲ ἔχουσι τοιαύτην θέσιν, ὥστε αἱ τέσσαρες αὐτῶν πλευραὶ εἶνε ἐστραμμέναι πρὸς τὰ τέσσαρα κύρια σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Εἶνε δὲ τεταγμέναι λοξῶς, παρουσιάζουσαι γωνίαν ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην.

Ἡ μεγάλη πυραμῖς εἶνε ἡ πρὸς βορρᾶν κειμένη, αὕτη δὲ εἶνε ἢ συνήθως ἀναβαίνουσι οἱ περιηγηταί. Ἡ ἀνάβασις δὲν εἶνε τόσον δύσκολος ὅσον κοπιώδης, γίνεται δὲ πάντοτε τῇ βοήθειᾳ ὀδηγῶν Βεδουίνων. Εὐκολωτέρα εἶνε ἡ ἀνάβασις διὰ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς, τῆς πρὸς τὸ Κάϊρον ἐστραμμένης, ἐφ' ἧς φαίνεται ὡς τις γιγάντειος κλίμαξ ἠρειπωμένη, ἀποτελουμένη δὲ ἐκ βαθμίδων ἀνίσων καὶ πολὺ ὑψηλῶν, τὰς ὁποίας ἀδύνατον εἶνε νὰ διασελίσῃ τις ἄνευ τῆς βοήθειας τῶν χειρῶν καὶ τῶν γονάτων του, καὶ ταυτοχρόνως ἀνασυρόμενος μὲν ἐκ τῆς χειρὸς, ὠθούμενος δὲ ὀπισθεν ὑπὸ τῶν ὀδηγῶν του.

Ἡ κορυφή τῆς πυραμίδος εἶνε ἐσχηματισμένη εἰς εἶδος τετραγώνου ὀροπεδίου δέκα περιόπου τετραγωνικῶν μέτρων. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ ἦτο ἄλλοτε πολὺ μικρότερα, μέχρι τῶν χρόνων, καθ' οὓς οἱ καλιφαὶ ἀφῆρσαν τὸ ἀνώτερον τῆς πυραμίδος μέρος καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων βαθμίδων ἀντερείσματα, μεταχειρισθέντες τὸ ὑλικὸν τοῦτο εἰς κτίσιν τοῦ Καΐρου.

Ἡ ἐκ τῆς κορυφῆς τῆς πυραμίδος θέα εἶνε, λέγουσιν, ἀπαράμιλλος.

Μακρὰν φαίνεται ὁ Νεῖλος ἐξελισσόμενος διὰ μέσου τῆς πεδιάδος, ἐφ' ἧς φαίνονται ἐστραμμένα ὡς κηλίδες λευκοφαιαὶ τὰ χωρία μακρότερον δ' ἔτι διαφαίνεται ἡ πόλις τοῦ Καΐρου μετὰ τοῦ φρουρίου, τῶν μιναρῶν καὶ τῶν ἐρυθρῶν θόλων τῶν τζαμιῶν τῆς καὶ πέραν, εἰς τὸ βάθος, ἡ ἔρημος μὲ τὸν ἀχανῆ αὐτῆς ὀρίζοντα.

Τὸ κάθετον ὕψος τῆς πυραμίδος εἶνε 422 ποδῶν ἢ 137 μέτρων. Ὑπελογίσθη δὲ ὅτι διὰ τῶν λίθων, οἵτινες ἐχρησίμεισαν εἰς οἰκοδομὴν αὐτῆς, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ κατασκευασθῇ στερεὸν τεῖχος 6 ποδῶν ὕψους περιλαμβάνον ὀλόκληρον τὴν Ἰσπανίαν.

Κυρία Χ**

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

Ὁ κατηγορούμενος εἶνε τετραπερασμένος τις κλέπτης, ἐξάκις ἤδη καταδικασθεὶς δι' ἄλλας πράξεις του.

Ἄμα ἦλθεν ἡ σειρά τῆς δίκης του,

— Κύριε πρόεδρε, λέγει, ὁ δικηγόρος μου εἶνε ἀδιάθετος, διὰ τοῦτο ζητῶ ἀναβολὴν τῆς δίκης.

— Ἀλλὰ συνελήφθης ἐπ' αὐτοφώρῳ, μὲ τὸ χέρι εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ κατηγοροῦ. Τί εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ ὁ δικηγόρος εἰς ὑπεράσπισίν σου;

— Ἰσα, ἴσα, διὰ τοῦτο εἶμαι περίεργος καὶ ἐγὼ νὰ τὸν αἰούσω, κύριε πρόεδρε.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ πρωτίτη τῶν ἐθνῶν ἀρετὴ εἰς τοῦτο συνίσταται, τὴ νὰ παρασκευάζωσιν ἐκάστοτε τὰς δυνάμεις αὐτῶν εἰς τρόπον ἀνάλογον πρὸς τὰς δυνάμεις, καθ' ὧν ἔχουσι ν' ἀντιπαραταχθῶσιν. Οἱ κλέφται καὶ οἱ ἀρματοῦλοι ἡμῶν ἦσαν ἐνάμιλλοι κατὰ τε τὸν ὀπλισμὸν καὶ τὸν τρόπον τοῦ πολεμεῖν πρὸς τοὺς κατ' ἐκείνο τοῦ χρόνου ἀσυντάκτους ὄχλους τῶν πολεμίων καὶ ἔχοντες πρὸς τοῦτους τὸ ἠηκὸν πλεονέκτημα τῆς φιλοτιμίας καὶ τῆς φιλοπατρίας, πολλάκις ἔτρεψαν αὐτούς. Τὰ δὲ σκάρη τῶν τριῶν ναυτικῶν νήσων, ὅσα ἐλαφρὰ καὶ ἂν ἦσαν ἀντιπαραβιβάλλομενα πρὸς τοὺς ὄγκους τῶν τουρκικῶν δικρότων καὶ φρεγάδων, παραλαβόντα ὅμως εἰς ἐπικουρίαν αὐτῶν τὸ φοβερὸν τῶν πυρπολικῶν ὄπλον, καὶ ἐπιτηδειότερον μὲν χειριζόμενα, ἐκλυμότερον δὲ κυβερνώμενα καὶ τολμῶντα τὰ πάντα, ὅπως μόνη ἢ πρὸς τὴν πατρίδα ἀφροσύσις τολμᾷ, ἠδυνήθησαν πολλοὺς μὲν ἐκ τῶν κολοσσῶν ἐκείνων νὰ καταστρέψωσι, πλειστάκις δὲ νὰ ἴδωσιν αὐτοὺς προτροπάδην πρὸ αὐτῶν φεύγοντας. (Παπαρρηγόπουλος).

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πρὸς καθαρισμόν εἰκονογραφίας ἐπὶ χάρτου, κίτρινησμένης ἐκ τοῦ χρόνου ἢ ἐρρυθρωμένης, δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸ ἐπόμενον μέσον, ὅπερ θεωρεῖται ἐκ τῶν καταλληλοτέρων. Θέτομεν τὴν εἰκονογραφίαν μετὰξὺ δύο φύλλων λευκοῦ χάρτου, ὧν τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν ἐπιπάσσομεν διὰ κόνηςως ξηρᾶς χλωροῦχου ἀσβέστου, οὕτω δὲ θέτομεν αὐτὰ ὑπὸ στοιβάδα βιβλίων, ὅπου τὰ ἀφίνομεν ἐπὶ τινὰ χρόνον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ χλωροῦχος ἀσβεστος ἐξαιλεῖται τὸ πρόσθετον χρώμα, χωρὶς νὰ βλάβῃ τὴν εἰκονογραφίαν. Δι' εἰκονογραφίας μεγάλῃς ἀξίας ἀνάγκη νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ μέσον τοῦτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς. Φρόνιμον δὲ εἶνε νὰ κάμνῃ τις δοκιμὴν τινὰ πρῶτον ἐπὶ ἀντικειμένου ἄνευ ἀξίας, καὶ εἶτα νὰ ἐπιχειρῇ τὸ πείραμα ἐπὶ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ καθαρίσῃ.